

FOLK OG LAND

Er det håp for nasjonalismen i Vest-Tyskland?

Foreløpig er den i drift mellom sløv borgerlighet og offensiv kampbevegelse, skriver vår utsendte medarbeider.

Når dette leses er valget til forbundsdagen i Vest-Tyskland over. Slik det artet seg som et generaloppgjør mellom de to hovedmotstandere Brandt og Barzel, var det naturligvis ikke å vente at det lille nasjonaldemokratiske parti etter all den indre strid skulle kunne hevde seg og bli representert. Men det kommer vel en dag etter denne også i vesttysk politikk, og det er eventuelle fremtidsutsikter for en nasjonal politikk i Vest-Tyskland denne artikkel fra vår utsendte medarbeider beskjeftiger seg med. Vår medarbeider behandler derfor ikke bare NPD, men også andre aspekter av tysk motstandsnasjonalisme.

Hvordan står det til med den nasjonale motstandskamp i den vestlige del av det oppstykkede okkuperte og tvangsdirigerte Tyske Rike?

Man må ihvertfall tro den er død når man som utlending tilfeldig gjennomgår den liberal- og marxistisk-kontrollerte presse eller nyter de offisielle media-monopoler. Som seg hør og bør

i et pluralistisk diktatur finnes selvfølgelig visse røde og blå variasjoner i den grøt som skal holde åndelig liv i undersåttene (hvilket betyr åndelig massegrav), men denne føde er iallfall kjemisk fri for nasjonalisme. «Nasjonalismen» får bare reklame når en eller annen minusvariant har klint hakekors på gatehjørnene, eller prist gode, gamle Adolf over et glass i de bakerste ølstuer . . . Da strømmer pressefrihetens profesjonister ut fra sine rotasjonssynagoger.

Man må gå til primærkildene, til den tyske motstandsnasjonalisme selv, for

å få en orientering. Og her trer et broget bilde frem. En overflod av klubber og foreninger, ungdomslag og veteranforebund, flyktningeorganisasjoner og partier glir tilsammen inn under begrepet tysk nasjonalisme av i dag.

Av disse kan følgende sies å være realistisk betydningsfulle og ideologisk interessante:

I) Det Nasjonaldemokratiske Parti (NPD) og dets presseorganer og underorganisasjoner.

II) Deutsche Soldatenzeitung-Verlag med 4 ukeaviser og ett månedstidsskrift.

III) De forskjellige nasjonal-revolusjonære organisasjoner og aksjonsgrupper.

NPD ER TIL TROSS FOR DE TILBAKESLAG partiet har hatt fra og med forbundsvalget 1969, den eneste retning innen den nasjonale leir som med sitt organisasjonsapparat effektivt dekker hele Vestsonen innen Tyskland. Hver «Land», (Forts. side 6)

Slik ser en utlending på EF-folkeavstemningen

Var det de tidligere NS-folkene som slo i bordet?

En har kunnet lese seg i si hver eneste dag i dagspressen etter folkeavstemningen om EF hva alle slags utenlandske kretser mener og tror om det som hendte, og om Norges ulykksalige fremtid etter at politikerne ble sviktet av folket. Vi skulle anta at de kretser den norske «ja»-presse har søkt sine informasjonen hos er nokså utvalgte. La oss derfor servere en liten motvekt, et innlegg fra en utlending, som har fulgt usedvanlig godt med i norsk politikk helt fra verdenskrigens slutt og som trekker andre, og vel uventede konklusjoner. De tør ha sin spesielle interesse i sammenheng med det vi her i bladet tidligere har pekt på, nemlig at det i sin tid var tidligere NS-folk som styrte arbeiderpartistyret og skaffet en borgerlig regjering. Som forøvrig ble en skuffelse. Men, vi gir ordet til vår Londonkorrespondent Robin Hood:

En pinlig revurdering

En vesentlig faktor i det norske «nei til EF» synes å være utelatt i vurderingen både i Norge selv og i utlandet.

Ved det første etterkrigsstortingsvalg i 1945 ble 92 860 borgere mistenkt for forræderi i form av unasjonal opptreden berøvet stemmeretten i påvente av pådømmelse av deres saker. Av disse ble 51 963 tilslutt dømt, 35 430 etterforsket og henlagt og 5 567 gitt påtaleunnlatelse.

Samtidig slapp omkring 150 000 nordmenn som ut-

førte arbeide for tyskerne påtale, sammen med omkring 2 000 tidligere medlemmer av Tysk-Norsk Handelskammer, og fikk dermed anledning til å stemme.

Denne ekstraordinære tilstand har permanent innvirket på velgernes politiske balanse.

Arbeiderpartiet fikk et fast tak på nær 50 % av velgerne og de borgerlige partier ble handikappet gjennom tapet av nesten 100 000 potensielle høyrefløy, antimarxistiske stemmer.

De borgerlige partier har aldri helt kommet seg fra dette slag som de fikk allerede i starten, delvis fordi hovedmengden av de 52 000 dømte landssvikere og mange av dem som fikk sakene henlagt eller fikk påtaleunnlatelse, ikke har stemt siden 1945.

(Her vil vi for egen regning tilføye at endel av dem nok stemte ved stortingsvalget i 1965 etter anbefaling av FOLK OG LAND, noe som førte til borgerlig flertall.)

De har følt det slik at norsk demokrati og grunnloven ble forvansket i 1945 da deres stemmerett ble suspendert, bare fordi de var mistenkt og før størsteparten av dem var dømt eller til og med forhørt.

Suspensjonen ble satt i verk etter hemmelige, pro-

(Forts. side 6)

WANTED

EDWARD MOORE KENNEDY
FOR MURDER OR PRESIDENT?

Slike plakater ble det slått opp i USA etter den rystende affære med den gjenlevende broder Kennedy, som under en fest kjørte bilen med sin veninne ut i vannet så hun druknet. Selv reddet han seg og stakk i første omgang av. Det skal imidlertid mere til for å ta knekken på en Kennedy, og Teddy lusket da også omkring som dark horse i utkanten av demokratens valg av presidentkandidat. I dagens «I brennpunktet», på side 2, bringes interessant bakgrunnsstoff om hvorfor Teddy likevel gav avkall på å opptre som Nixons eneste seriøse motkandidat.

EN NY RYSTENDE likvideringsartikkel, nr. 33 i rekken, bringer vi på side 5, og der finner man også en omtale av noen få av årets bøker, bl.a. Richard Hermanns om det britiske parlament.

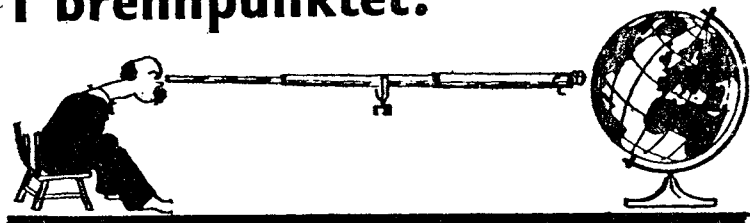
DE AMERIKANSKE NAZISTER

klarer seg tydeligvis gjennom det utrolige og akter ikke å gi opp. Da deres første leder Rockwell ble skutt ned, trodde man det var slutten, men det ser ut til at hans efterfølger Matt Koehl har hatt en heldig hånd, og at han faktisk har klart å øke aktiviteten. Men «stormtroppene» må stadig kjempe for å overleve. Det forteller vi litt om på side 5.

Fra demonstrasjonene mot østtaltene i Bonn sist mai. Som man ser er det ungdommelige innslag markant.

I brennpunktet:

Nixons triumf og Teddy Kennedys dilemma

I SKYGGEN AV DE POLITISKE MORD

Presidentvalget i USA gikk naturligvis etter oppskriften, som det jo måtte med den praktisk talt offisielle støtte han fikk fra Israel og den stilltende godkjennelse fra både Moskva og Peking. Det var et under å se hvorledes alle disse tilsynelatende stridende interesser samlet seg om Nixon og hans jødiske bakmann Kissinger. Og av det kan man vel slutte at ikke alt er slik bak kulissene som en behendig propaganda fremstiller det.

Det var vel bare en eneste demokratisk presidentkandidat som kunne ha gjort Nixon rangen stridig i kraft av den besynderlige popularitet han som typisk representant for de rikeste og mektigste nyder hos folk på venstre fløy, nemlig Teddy Kennedy, denne playboyliknende politiske figur som synes å overvinne selv de alvorligste personlige skandaler.

Det var vel også opprinnelig duket for hans kandidatur etter de første forpostfektninger mellom Muskie, Humphrey og McGovern. Han skulle i siste liten komme inn over sidelinjen som den samlede kandidat som forenet motsetningene.

På vårparten kunne en i den lille, men ofte vel orienterte amerikanske publikasjon WASHINGTON OBSERVER lese om Teddys tvil og overveielser:

«I 1963, kort etter mordet på president Kennedy satte Robert Kennedy, som da var riksadvokat, igang sin egen undersøkelse omkring mordet på broren. Denne private etterforskning, som løp parallellt med den offisielle undersøkelse av mordaffæren som Warren-kommisjonen utførte, skjedde bl.a. gjennom flere besøk i USA av inspektør Hamilton, tidligere sjefinspektør i Scotland Yard. Han var blitt tilkalt av Robert Kennedy for å avsløre sannheten om mordet på JFK. Hamilton fesset ved den kjennsgjering at mordet på John Kennedy ble forøvet meget kort tid etterat hans bror Bobby hadde tatt visse innledende

skritt til å få personlig kontroll over U. S. Central Intelligence (CIA), hvis ledelse han bl.a. klandret for fiaskoen i Bay of Pig. Hamilton, som fulgte den gamle oppskrift å spørre «hvem har fordel av det?», kom til den konklusjon at Bobbys forsøk på å skaffe seg kontroll over CIA hadde noe å gjøre med mordet på hans eldre bror. Teddy har blitt overbevist om riktigheten av Hamiltons slutning, og mener at den understøttes ytterligere ved Bobbys egen død, som hendte noen få dager etter at han trådte frem som kandidat i presidentkampen og således holdt på å bringe seg selv i den posisjon at han kunne overta den egenrådige, mektige «cloak and dagger»-organisasjon.»

Da Muskie og Humphrey begynte å tape terreng under den demokratiske presidentkampanje, ble Teddy Kennedy utsatt for sterkt press om å tre frem som kandidat. Han gav også etter for dette og tillot sine tilhengere å forberede hans start i kampanjen. Dette ble imidlertid stanset igjen etter mordforsøket på George Wallace, som nesten nøyaktig fulgte mønstret i mordene på de to brødrene Kennedy.

Teddy ble skremt. Han gav sine tilhengere ordre om å avstå fra alle forsøk på å sikre ham presidentnominasjonen, men han fortsatte å bløffe med at han muligens kunne ombestemme seg for dermed å skaffe seg større makt på nominasjonsmøtet.

Teddy ønsket nemlig McGovern nominert fordi han var den svakeste kandidat og høyst sannsynlig ville tape, noe som da ville slå døren opp på vidt gap for Teddys kandidatur i 1976. Han visste at både Sovjetsamveldet og Israel var ivrige etter å få Nixon gjenvalgt, og at enhver kandidat som virkelig kunne true gjenvalget var i dødelig fare.

Sovjets KGB og USA's CIA driver begge skoler for opplæring av mordere, hverder Washington Observer, og de kompletterer hverandre ofte, slik som for eksem-

NESTE NUMMER AV FOLK OG LAND

kommer først om tre uker, nærmere bestemt 16. desember. Det blir siste nummer før jul, men til gjengjeld blir det et dobbeltnummer. Løssalgsprisen blir kr. 3,—. Er det noen av våre abonnenter som vil ha noen ekstra eksemplarer å spandere på venner og bekjente som vanligvis ikke har gleden av å kunne følge med i FOLK OG LAND, så kan de ved henvendelse til ekspedisjonen få 5 stk. for kr. 10,—.

QUISLING OG HISTORIEN

Under ovenstående tittel leser vi dette leserinnlegget i FARMAND:

«Bjarne Axe går i sitt innlegg (F. nr. 20) ikke inn på det som etter min mening er det dypeste poeng i denne sak. Forræderi er et moralsk begrep. Uten svik, intet forræderi. Judas var en uærlig mann og en sviker, han forrædde. Quisling var en bunnhederlig mann, til det ytterste samvittighetsfull, med et alvorlig, religiøst livssyn. Hans handlinger var motivert av den sterkeste nasjonalfølelse. Svik var ham totalt fremmed.

Derfor er det ikke mulig å anvende ordet forræder om ham om man vil stå på sannhetens grunn. Det er jo betegnende at en erklært motstander som dr. Scharfberg fikk et helt nytt syn på Quisling etter de samtaler han hadde med ham i fengslet. Trondheim. Gunnar Næss.»

pel da det gjaldt Che Guevara, hvor KGB ordnet med at CIA kunne få hasen på den argentinskfødte revolusjonære.

Det hemmelige israelske politi, som er like blodtørstig, er også spesialister i politiske mord og arbeider hyppig sammen med CIA og sovjetpolitiet (KGB).

Meningsmålingene viste stadig at Teddy Kennedy kunne true Nixon, noe som vel også bekreftes ved at Kennedys hjemstavnstat var den eneste hvor demokratene vant. Han var således direkte i faresonen.

I tiden mellom nå og 1976 har Teddy til hensikt å innynne seg hos både Moskva og Tel Aviv, og dermed bli den salvede kommunist/zionist-etterfølgeren til Nixon i Det Hvite Hus. Alt er tydeligvis duket for det.

Politicus

Skriftet «HVA VAR KRISTEN SAMLING?»

finnes det et lite restopplag av. Interesserte kan få en pakke på 10 stk. mot betaling av porto og ekspedisjon med kr. 1,20 — gjerne i frimerker. Kan brukes som julehilsen. Bestillinger sendes FOLK OG LANDS ekspedisjon mrk. «Brosjyrer».

HJELP OSS Å HJELPE!

Blant krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte er det fortsatt et alvorlig og stort behov for hjelp. Vi har for tiden registrert behov for hjelp hos 122 krigsskadede, men vi vet at det dessverre finnes flere. I motsetning til andre krigsskadede er de utelukket fra krigspensjoneringen og andre tiltak til beste for krigsskadede.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte har imidlertid takket være frivillige tilskudd, ikke minst fra dette blads lesere, kunnet yte en beskjeden hjelp i form av økonomisk støtte og rådgivning. Vi har også hatt gleden av å oppnå en beskjeden støtte til de aller alvorligst krigsskadede gjennom Røde Kors. Hittil har 51 oppnådd slik stønad. Av disse lever idag 49. Flere nye søknader er under behandling. Mange av disse søknadssaker er kompliserte og meget tidskrevende. Opplysninger er ikke alltid så lett å skaffe til veie så mange år etterpå. I mellomtiden er behovet der for øyeblikkelig støtte.

I de senere år er de som har pådratt seg psykiske skader kommet til. Det dreier seg her om senvirkninger som har rammet mange av dem som ble utsatt for særlige påkjenninger under krigen. For våre krigsskadede kommer påkjenningene i forbindelse med etterkrigsoppgjøret i tillegg. Dette har ikke gjort saken bedre. For noen er det blitt mere enn de har maktet å bære.

Vi i Hjelpeorganisasjonen

KONTAKT SØKES

med folk som måtte ha stoff liggende om hjemmefrontvirksomhet under og etter okkupasjonen. Full diskresjon loves. Vennlig hilsen G. K. Ekspedisjonen videresender henvendelser.

INNTIL 100 KRONER PR. STK. BETALES FOR:

- Nasjonal Samlings historiske kamp 1933—1940,
- NS Årbok 1942, 1944,
- 1. februar 1942,
- O. Sæther: Hirdboken 1941,
- Håndbok for Rikshirden, 1943.

Henvendelse FOLK OG LANDS ekspedisjon.

vet at vi ikke har vært i stand til å imøtekomme det behov for hjelp som foreligger. Til det har våre resurser og hjelpemidler vært for små. Likevel har vi oppnådd å utrette noe. I noen tilfeller har vi kunnet gi hjelp som virkelig har satt den enkelte i stand til å starte en ny tilværelse etter at han ikke kunne fortsette i sitt gamle arbeid.

Den taknemlighet vi har møtt i de tilfeller vi har kunnet yte hjelp vil vi gjerne bringe videre til dem av bladets lesere som har gjort denne hjelpen mulig. Det håndslag som denne hjelp representerer, kan neppe vurderes høyt nok. Med dette sendes en varm takk til hver enkelt. Vi håper at flest mulig også denne gang vil benytte det postgirokort som følger med bladet. Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte, Postboks 1407 Vika, Oslo 1. Postgirokonto 180 70 venter på ditt bidrag.

Oslo, 7.11 1972

Med vennlig hilsen
Eivind Saxlund

DET ER NOE I DET:

— menneskene interesserer seg for andre bare i den grad det faller tilbake på dem selv.

— Gårdsdagens sannhet er morgendagens vanvidd.

— Så lenge vi blir satt pris på av andre, er vi uunnværlige for hverandre.

AVSKRIFTBARBEIDE SØKES,

norsk — tysk — engelsk eller andre sprog. Nøyaktig og rimelig.

Eksp. anviser.

SANNHETEN OM NORGE 1940/45:

STORE BJØRN, Boks 33,
Bestun (Oslo 2).

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGERedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Fred er ei det beste

Det norske Establishment er tydeligvis uhyre fornøyet med seg selv og med den utvikling som har foregått her i landet på det politiske område siden annen verdenskrig. Og dog burde man vel kanskje, iallfall i lønnekamrene, ha grublet litt over om det virkelig kan komme noe godt ut av et samfund man har tuftet på historieforfalskning og urett.

I en kronikk i MORGENBLADET nylig, skrevet av Rolf Solberg, leser vi også forbausende glimt av erkjennelse selv om vi nok synes han farer litt vill med konklusjonene. Kronikøren klager over at dagens politiske partier ingen fast ideologisk grunnvoll har. «Man har programmer, men ingen filosofi eller verdensanskuelse.»

Og dette gjelder alle partier uten unntagelse, slår han fast, og så fortsetter han: «Selv om de borgerlige partier ikke kunne fritas for en utpreget materialisme, var det allikevel Arbeiderpartiets gjennombrudd som førte til at den materialistiske linje seiret så fullstendig i norsk politikk. Partiet maktet å fange inn de store masser og få dem inn under sin innflytelse og etter hvert maktet det også å få de andre partier til å tro at de ingen fremtid hadde hvis de ikke la sin kurs på vesentlige områder tett opp til dets. Derfor den store fred i norsk politikk de siste 25 år. Men det er altså ingen respektabel fred. Den bygger på borgerlig unnfalighet, mer direkte på svik overfor åndelige impulser og etiske idealer som det skulle være en selvfølge for de borgerlige politikere å kjempe tappert for.»

Kronikøren nevner ellers den rolle Gerhardsen har spillet som «dyktig og hederlig» gallionsfigur for Arbeiderpartiet. «Han er jo satt pris på og hyldet av alle partier som en 'godviljens mann', og det vil vel på mange virke som en sjofelhet, ja, kanskje til og med som blasfemi, når vi hevder at han har vært en av de farligste og mest skadegjørende menn i norsk politikk. I kraft av sine personlige egenskaper har han mer enn noen annen kunnet bryte skanse etter skanse for sosialdemokratismen, så den har fått gjennomsyre hele vårt politiske liv med sin materialisme. Denne seier har en vakker fasade i og med velferdsstatens mange sosiale goder, men bak i det enkelte menneskes indre er det nød og fattigdom som i styrke og realitet ikke ligger etter den som fantes på det ytre plan i 'gråbeingårdens' dager.»

Så langt er alt som vi selv skulle ha skrevet det — bortsett fra at vi nok ville ha tilføyet at også 'godviljens mann' har blod på sine hender fra «retts»oppgjørets tid, men også denne kronikør har sine skylapper som hindrer et fritt utsyn. Han svever ut på teologiens ville veier og gir Luther — og naturligvis med ham også Adolf Hitler — skylden for elendigheten, fordi Luther så konstant slo fast det Skriftens ord at man skal gi keiseren hva keiserens er og Gud hva Guds er. Hermed ble det skapt et skille mellom kristendom og politikk, skriver han.

Rent bortsett fra at kronikøren her er inne på noe av det samme som Quisling stadig hevdet, at det gjaldt å skape et gudsrrike på denne jord, det gjaldt å forstå sin tid og ville det gode, som han også uttrykte det, så kan vel heller ikke Rolf Solberg være blind for at det nettopp var den borgerlige unnfalighet overfor de nedbry-

Frontkjemperbøker

Herr redaktør

I Deres avis 11. ds. skrives det med store overskrifter på første side om at boken om frontkjempernes innsats er kommet og boken er Frode Halles bok «Fra Finland til Kaukasus». Videre skriver De at vi har hatt en bok, dessverre lite lest, av Karl Holter, samt en serie artikler skrevet av en tidligere frontkjemper. Det er med forundring jeg leser dette. Foran mig på bordet ligger det en bok med tittelen «I forreste linje», skrevet av Svein Halse og utgitt på Dreyers forlag i 1970. Boken er på hele 316 sider og omhandler hele Legionens historie fra først til sist.

Etter mitt og andre frontkjemperes skjønn dekker denne boken Den norske Legions historie slik livet ved fronten artet seg for den vanlige frontkjemper. Boken er ingen «rosemaling» av frontlivet, men forteller nøkternt om både positive og negative sider før — under og etter frontinnsatsen.

Undertegnede — som selv var frontkjemper i Den norske Legion — og er fast abonnent på Deres utmerkede avis, kan ikke huske å ha sett denne boken omtalt i Deres avis — eller kan jeg virkelig huske feil?

Når De i Deres omtale av boken til Frode Halle bemerker at Den Norske Legions innsats på Leningradfronten blir noe nedvurdert, synes jeg det ville ha vært på sin plass å ha gjort oppmerksom på at det forlengst var utkommet en bok om legionærene som helt fyller det «tomrom» som i denne forbindelse måtte ha opp-

tende krefter og den samfundsoppløsning som fulgte i dens spor, som var selve grunnlaget for nasjonalismen. Og når det tyske folk så mannjevnt sluttet opp om Adolf Hitler, så var det jo nettopp fordi han gav alle disse som var fylt av tomhet og indre fattigdom noe å tro på, å begeistres for. Det var vel kanskje ikke kristendom i Solbergs forståelse av ordet, men det var iallfall et opprør mot den gudløse materialisme og alt dens vesen. Og om trykket av voldsomme begivenheter vel ofte førte dem på avveier, så kan det vel ikke være noen tvil om at de ville det som for dem betydde det gode.

Men rent bortsett fra dette, så er både Rolf Solberg i MORGENBLADET og vi her i FOLK OG LAND tydeligvis enige om at fred er ei det beste hvis det betyr et knefall for den rådende materialisme med dens historieforfalskning og urett.

HORROR MCABER:

Kjære Demokrati!

Jasså, du har fått Mao-syken nå! Nesa i en rød klut og bare forfall og elendighet.

Jeg forsto at noe måtte være galt. Det var derfor jeg stakk innom. Mao-syke for svake og lett senile personer som deg kan være alvorlig nok, gamle venn. Egentlig har du vel hatt et snev av dette lenge. Du tåler ikke østavind, og det har vi nasjonale nordmenn forsøkt å fortelle deg gang på gang, men til liten nytte og da blir helsa deretter! Hadde det bare ikke vært for de slemme bivirkningene, kunne du vel egentlig bare hatt det så godt!

Se nå på skolene dine. Bare rene ramme sorgen. Jenter i 14-års alderen sørger for tilskudd til den neste generasjon allerede før de har rukket å bli en generasjon selv. Og det bare fordi skolesystemet ditt er så elendig! Joda, frihet har de fått nok av i skolen. Det kan flere dusin overnervøse lærere være vitner på, men den form for liberal frihet du praktiserer løste altså ikke problemene denne gangen heller. Men selvsagt blir ikke overgangen til det demokratiske fengselslivet så hard for ungdomsbryterne dine, hvis de lærer friheten og slaraffenlivet å kjenne allerede på ungdomsskolen!

Jeg gikk forresten igjennom sentrum idag. Du allfredens! Den rene indiske basar! Det var turbaner, mørke huder, glorete klær og tiggende sigøynerhender hvor jeg snudde og vendte meg!

Jeg har alvorlig tenkt på å kjøpe meg en camping-vogn nå. Det ser jo ut til at det er den eneste muligheten for å få et skikkelig

støtt i Frode Halles bok.

Boken «I forreste linje» av Svein Halse, har også fått meget god omtale i en del av dagspressen på den tid den ble utgitt — også med rosende bemerkninger av en høyere norsk offiser.

Jeg vil derfor anbefale at flest mulig av «Folk og Land»s lesere også anskaffer seg Svein Halses bok «I forreste linje» hvor også Den Norske Legion får den plass i historien som tilkommer den.

Med vennlig hilsen
Frontkjemper på vegne av
flere frontkjemperere.

*

Det er nok riktig at Halses bok ikke har vært omtalt i FOLK OG LAND. Grunnen er først og fremst den at forlaget ikke har funnet det umaken verdt å sende oss den til anmeldelse. Imidlertid bad vi likevel i sin tid en frontkjemper som hadde lest boken om å skrive litt om den. Han hadde imidlertid visse invendinger mot fremstillingen og resultatet ble altså at den fikk passere i stillhet.

Red.

sted å bo nåtildags. Ja, ikke i camping-vognen altså! Den kjører jeg bare ned på Ankertorget. Der lager jeg et alvorlig rot, og så er det bare å vente på en tremannsdelegasjon fra det nyopprettede sigøynerkontoret ditt. Da er vel ikke veien lang til egen ferdig innredet villa, skulle man tro!?

Nei, nå må jeg gå. God bedring — og husk å ta medisinen din. Tre fulle spiseskjeer med nasjonalisme, fire ganger daglig!

HUSK
ABONNEMENTS-
FORNYELSEN,

som vi gjerne ser foretatt snarest mulig. Det fulgte som kjent med en giroblankett i forrige nummer. Det er som man forstår noe av en skjebnестund for bladet nå, det er bl.a. dets fremtid det gjelder, så vi håper på stor og verdifull økonomisk støtte i forbindelse med abonnementsfornyelsen. Utgiftene stiger og stiger, og når nå prisstoppen oppheves med det første, så løser det vel et nytt skred av prisforhøyelser i tillegg til alle statens. Uten at vi da kan skaffe oss dekning for det.

Vi nevner i denne forbindelse at det svenske blad FRIA ORD, som har samme format som FOLK OG LAND og som kommer ut hver fjortende dag, krever foruttegnet som ekstra støtte sv. kr. 60 000,— hvis utgivelsen skal kunne fortsette. Abonnementsprisen er som for vårt blad.

OM FRIHETEN:

Den som taler for mye om friheten, kjenner ikke til den.
(G. Semerano)

Friheten betyr ansvar, det er derfor så mange blir lei den.
(B. Shaw).

Hvert slektledd tror at verden går fremover, fordi den alltid er i bevegelse. Men en pendel beveger seg også.
(G. B. Shaw.)

Det er nok så at kjærlighet gjør blind, men på en eller annen måte lykkes det nå allikevel å finne vei i mørket.

(«Handelstidningen».)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

Siden sist

Det må være ille å bekjenne seg til den maoistiske lære nå for tiden. Man har ikke før fått fordøyet sjokket etter avguden Mao's kjærlighet til kapitalistenes EF, så kommer NRK's Mao-mann nr. 1 med en bok som burde gi våre hjemlige rødegardister noe å tenke på — i den grad de evner det!

For hva kan man ikke lese i Jahn Otto Johansens bok «Møte med Kina»? Det ser faktisk ut som suffene har misforstått hele maoismen — ihvertfall hvis man skal tro hva et fremtredende kinesisk regjeringsmedlem uttaler om vestens maoister. Hør bare: «Vestens maoister har sannelig ikke forstått meget av Maos tanker, de er blitt en belastning for oss.» En tjenestemann går faktisk enda lenger: «De har misbrukt Maos gode navn, de forstår like lite av Maos tanker som av u-landenes problemer. Studenter har vanligvis ikke noe praktisk grep på politikk. De er for fjernt fra massene. Det har vi bite erfaringer for her i Kina under kulturrevolusjonen. Mange studenter ville bare diskutere og skadet nasjonen og revolusjonen med sine fraksjonsstridigheter og uendelige diskusjoner.»

Hvis disse ord klarer å trenge igjennom to lag med hår, skjegg og hasjryøk, vil vel sjokket bli stort. Det spørs om det hjelper med akupunktur og Maos lille røde da?!

OPERASJON DAGSVERK

— dette etterhvert forSUF-fende, naive og misforståtte forsøk på å vise «solidaritet» med alle mulige og umulige underutviklede, ble i år nærmest en fiasko.

Norges Gymnasiastsamband, som er fullstendig dominert av SUF, hadde i år bestemt at pengene skulle gå til «frigjøringsbevegelse» i Syd-Afrika.

Reaksjonen på denne form av indirekte mord av rasefeller uteble ikke! Bare i Oslo og Omhegn, vedtok 9 skoler å gi pengene til kreft-saken istedet. En hel del skoler meldte seg ut av NGS, etter å ha uttrykt sin misnøye med SUF-ledelsen. Fra Teisen skole ble det ret-

tet en henstilling til NGS om at de for fremtiden bør foreslå rene humanitære, ikke-politiske prosjekter som samtlige gymnasiaster kan stå bak.

Slik kan det gå når man overlater slike ting som dagsverk-aksjoner til folk som bare vagt kjenner ordet fra Tannums fremmedord-bok!

HALLGEIR HORDE:

RIKSPARTIET I FELT

Oredssons sommerleir i Halland var en fulltreffer, heter det i Nordiska Rikspartiets offisielle kommentar til stevnet. Hele foretaket var på det nærmeste for en intern sak å regne, og det foregikk i privat regi og på privat grunn, men ikke desto mindre var pressen mektig interessert i hva disse nazistene nu var iferd med å stille til igjen. Det er av en eller annen grunn alltid godt stoff uansett hva disse «høyre-ekstremistene» foretar seg.

En virkelig feltleir

Årets deltagere fra Forbundsrepublikken satte sitt bestemte preg på arrangementet. De tyske kameratene ankom et døgn før de øvrige leirgjestene og tok med sin sakkunnskap og erfaring snart ledelsen i arbeidet med oppsetning og klargjøring. De gjorde mektig inntrykk på de fleste andre deltagere, som nok i stor utstrekning ikke hadde lært forskjellen på en skikkelig feltleir og vanlig camping-liv, der de troppet opp med sine gassapparater, papptallerkner, plastmugger og fargesprakende kledebons.

Leirplassen var stilt til rådighet av et av medlemmene i bevegelsen, og fra en nærliggende gård, som også tilhørte et av medlemmene, fikk leieren sine forsyninger av melk, egg, poteter o.s.v. Etter to døgn's iherdig arbeid sto leiren klar til åpning. Da var det etablert ildsted med benker omkring, tørkestativer for kokekar og bestikk, oppvaskplass og ellers alle nødvendige sanitære innretninger. Flaggstangen manglet heller ikke, og det banket nok stolt i mangelen rikspartists bryst da bevegelsens røde fane med solkors ble heist over leiren og partileder Oredsson holdt velkomst- og åpningstalen.

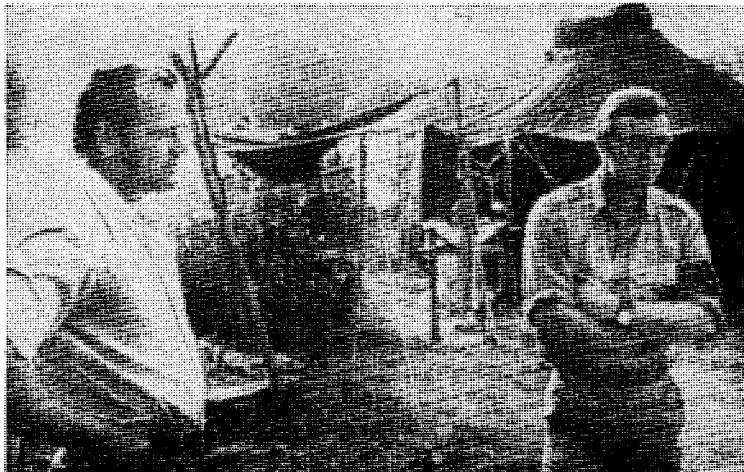
Plakat- og flyblad-aksjon

Om tyskerne hadde imponert med sin drill under oppsetningen av leiren, ble de på sin side ikke mindre forundret, da de fikk være med på en aksjon, som viste hvordan svenskene la opp et løpeseddel-raid. Det ville være utenkelig å gjennomføre noe slikt i Bundesrepublikken, hevdet en av tyskerne, da ville politibilenes sirener straks skjære gjennom luften og de sivilklede agentene være på pletten.

Offentlighetens reaksjoner

Som allerede nevnt, var hele leiren avholdt i privat regi. Det ble derfor tillatt for deltagere å bære NRP's solkorsarmbind til den feltgrå skjorten. Men pressen fant selvfølgelig veien til stevnet og leirens overvåkningstjeneste anslår at det ble tatt omkring hundre fotografier av liv og virksomhet i leiren.

Ingen av disse bildene er imidlertid offentliggjort, da de formodentlig ville gi et altfor sympatisk og idyllisk inntrykk av Oredsson og hans bevegelse. Derimot ble leiren gjenstand for en hel del skriverier i svensk presse, noe som igjen førte til at Oredsson fikk fremtre i fjernsynet.

Fra telteieren, Oredsson til venstre og partiets propagandaleider Heinz Burgemeister til høyre.

DET SKJULTE NORGE:

Vi besøker Motstandsbevegelsen

Ved Hallgeir Horde

Det er en av de kjedelige rutineformiddagene i redaksjonen. Vi titter ut gjennom de ikke helt nypussede vinduene og spekulerer på hvilken etat eller person det er, som skal få gjennomgå idag.

Våre journalistiske grublerier blir avbrutt av telefonens iltre brrrr!

— Folk og Land, vær så god! breker vi mekanisk i det vi legger røret an mot øret.

— Ja mor'n, det er fra Motstandsbevegelsen, klinger det ungdommelig og friskt i den andre enden.

— Fra hvaffor'no?, spør vi, og blir med ett påfallende interessert.

— Fra Motstandsbevegelsen, gjentar stemmen med en dårlig undertrykt latter, og tilføyer: — Ja, vi kaller oss det sånn litt for moro skyld da, og så tenkte vi at dere kanskje ville komme og se hvordan vi har det i «ørneredet» vårt.

— Et øyeblikk, avbryter vi, skal dette være en slags morsomhet?

— Nei, langt ifra, svarer

En annen reaksjon som er verd å nevne, er kanskje at en svensk medborger med det selsomme navnet Heimut Wenkart har anmeldt Oredsson og familie til politiet, fordi de innen leirområdet hadde opptrådt med uniformsskjorte og armbind.

Som takk for gjestfriheten var leirdeltagerne behjelpelige med å få høyet i hus. Det varen fornøyelse å se alle rikspartistene i sving ute på jordet, skriver Nordisk Kamp. Vi antar at det var en minst like stor fornøyelse å delta i høyonna sammen med et slikt selskap. Det var kanskje noe å tenke på for mange norske bønder, som kunne tenke seg en hyggelig avvikling av innhøstningen.

stemmen, vi er virkelig en liten gjeng nasjonalister som har dannet en gruppe. Vi har våre faste møter, hvor vi skolerer hverandre og hygger oss, og som sagt, så trodde vi at dere ville ha interesse av å titte på sakene. Folk og Land er jo den eneste anstendige avisen i landet . . .

Ti minutter senere er vi på vei til den oppgitte adressen.

Fire av Motstandsbevegelsens medlemmer, ledelsen forstår vi, venter på oss ved hageporten. De presenterer seg som Rolf, Per Arne, Tom og Gunnar og går foran oss ned i «ørneredet» som viser seg å være en spesialinnredet kjeller her i en av Oslos nordlige bydeler.

Et lavt, avlangt bord med en langbenk på hver side, en kubbestol på den ene kortsiden og to mindre stoler på den andre, utgjør hovedinnventaret. På bordet ligger en dyprød duk med brede, gule bånd langs kanten. På midten av hver bordhalvdel står en diger tinnlysestake med sagatidsmotiver og gule lys i. De er tent for anledningen. På den ene langveggen henger et gyldenrødt korsflagg bak to blankpussede sabler i kryss.

— Det er egentlig det skånske flagget, forklarer han som het Rolf, så vi er ikke helt sikre på om proposisjonene er riktige, men fargene stemmer iallfall.

— Hvordan er dere kommet på dette da, undres vi, og spørsmålet synes uomgjengelig når man har med så unge karer å gjøre.

— Vi hadde nok gått og ruget på det lenge, men fart i sakene ble det først for litt over to år siden, da vi oppdaget at det fantes en avis som het Folk og Land. Det hendte på den måten at jeg jobbet som postbud i skoleferien, og så var det tre stykker på ruta mi som var abonnenter. Dermed fikk jeg anledning til å lese litt i den, og siden har jeg kjøpt den forteller Rolf.

Det er litt av hvert dere har skaffet dere av litteratur også, sier vi og går bort til bokhyllen. Foruten en bunke av Folk og Land ligger det endel Nordisk Kamp, White Power og andre «høyre-ekstreme» aviser der. Ellers kan vi ikke minnes å ha sett så stor en samling av bøker og hefter fra NS-tiden noen gang.

— Hvordan har dere fått tak i alt dette da? vil vi vite.

— Å, vi flyr regelmessig (Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvor dette er artikkel nr. 33.

FUNNET

I.

Vår spesielle medarbeider G. K. skriver:

Dette er en historie om et funn. Det var ikke jeg som gjorde funnet, men en venn av meg. For vel 16 måneder siden, fikk jeg en liten brev-lapp. På den sto det: «Du må ta —banen til endestasjonen. Jeg venter deg kl. 10.30 i morgen». Jeg lurte veldig på hva det var. Tenkte først på å ringe, men lot det være. Dagen etter tok jeg banen til bestemmelses-stedet. Været var tungt, med skyer som drev i rasende fart, og det duskregnet. Min venn ventet på holdeplassen. Han var alvorlig og blek. Jeg sa ingenting, men tenkte: Hva i all verden er det nå?

«Jeg har gjort et forferdelig funn», sa han. «Du vet at jeg er en hund etter å snuse opp merkelige stener. For 8 dager siden holdt jeg til oppe i en skjæring, noen kilometer unna. Jeg var kommet meg ned i en liten kløft, satte meg ned og tente meg en røyk. Mens jeg lot øynene vandre, fikk jeg se det blinket i noe. Det var like ved noe som liknet inngangen til en liten hule. Jeg tok opp det som blinket. Det var en gullring, siselert og med en liten sten. Det var den som blinket. Her har du ringen.» Jeg tok ringen og så at det på innsiden var gravert: «Til min elskede Erich.» Ringen var et nydelig arbeide; antagelig orientalsk filigran. Stenen var en liten diamant. Datoen var der også: 24.12.1943. Det stökk i meg og jeg snudde meg til — la meg kalle ham Arne —.

«Fant du mer» — spurte jeg. «Ja», sa han. «Det var det jeg gjorde. Men jeg vet ikke hvor meget eller hva det er. Da jeg hadde funnet ringen, ble jeg meget nysgjerrig, og tok til å lete rundt funnstedet. Tilslutt tok jeg i det jeg orket, vel-tet unna den minste stenen som sto foran inngangen til det som så ut til å være en hule. Jeg la meg på knærne og krøp innover ca. 1 meter. Like ved ansiktet mitt, ligger en hodeskalle. Jeg krøp ut igjen, gikk min veg og reiste rett hjem. Tenkte først at dette var noe jeg måtte melde, men så tenkte jeg på deg. Kanskje du vil se på dette? Jeg skal følge deg opp dit.»

Jeg nikket, og vi vandret bortover i skogen. Det blå-

ste, og det var ikke et menneske å se. Underlige tanker gikk gjennom mitt hode. Jeg hadde en følelse av å være på vei til et rettested. Hadde jeg da visst hva jeg ville få se, hadde jeg snudd og rømt. Politiet hadde fått ta over det hele. —

Etter en drøy time klatret vi opp en bratt skråning. Store og underlige stenformasjoner dannet et bilde, vel egnet til å skape stillhet i sinnet. Like under toppen

(Forts. side 7)

ALARIK:

Nazistene erobrer Baltimore i USA

ÅNDEN SOM GÅR SLÅR TIL IGJEN

Mordet på George L. Rockwell, lederen av det amerikanske nasjonalsosialistiske parti, var et fryktelig slag for den unge bevegelsen, men det greide ikke å sette en stopper for dens videre virksomhet. Under slagordet «White Power» har disse unge forkjempere for det hvite Amerikas tradisjoner foretatt stadig nye fremstøt, og det blir fra dag til dag fler og fler som har sett det nesten utrolige: Stormavdelinger med hakekorsarmbind og fane — på marsj over Amerikas jord!

Det siste fremstøtet er opprettelsen av et nytt lokalt hovedkvarter i byen Baltimore. Det befant seg til å begynne med under en bokstavelig talt konstant be-

leiring av venstre-elementene i byen. Og man ble hurtig klar over at politiet ikke ville foreta seg noe som helst for å sikre lov og orden i dette spesielle tilfellet. Til tross for at venstrebandene gikk til angrep gjentagne ganger og benyttet seg av kasteskyts som stener og flasker, ble ingen av bråkmakerne tatt hånd om. Det var ganske tydelig for enhver at myndighetenes manglende interesse for saken skyldtes at man ønsket å se nazistene pakke sammen og dra sin vei etter all medfarten. Denne måten å praktisere likhet for loven på, kjenner vi jo også fra vårt eget land, hvor det i sin tid bare var de rødes møter

(Forts. side 8)

Vi ser på noen få av årets bøker

Richard Herrmann om det britiske parlament.

Richard Herrmann: *Under Big Ben.*
Cappelen.

Den ytterste sultegrense — slik man senere også har praktisert det overfor andre folk. Og flere og flere har vel også i den senere tid fått øynene opp for at det var Englands Churchill og hans krigsparti som tilslutt fikk drevet også vårt land ut i krig og elendighet. Mange av dette blads lesere har jo også smertelige erfaringer for de onde råd som ble utklekket av eksilfolkene borte i London under annen verdenskrig. Men, likevel altså! Kjærligheten til dette England, som på så mange slags vis står oss uendelig fjernt, men likevel nesten er som oss selv, den er visst utryddelig.

Dette er vel noe av hemmeligheten ved det tak Richard Herrmanns kåserier og bøker om britiske forhold har på så mange norske lesere. Bøkene selges i store opplag, og denne siste vil visselig følge forgjengernes eksempel. Personlig synes vi den kanskje er Herrmanns beste.

Det er visst ikke meget Richard Herrmann ikke vet om det britiske parlamentet under Big Ben, denne teatraliske, oppstyltede forsamling som sleper seg frem under byrden av gammelt museumsstøv og urokelig konservatisme. Og det siste gjelder enten de enkelte parlamentsmedlemmer kaller seg konservative eller Labour. Nye medlemmer, som kommer inn i det gamle museumsparlamentet, har ofte svoret på at nå skal de gjøre vei i vellinga og åpne dørene for modern times, men det skal ikke mange månedene til før de blir som de andre med middelalderspindelnev også i moderne langt hår og skjegg.

Fornøyet er det å lese om, og Herrmann er jo en forteller av de sjeldne, velsignet muntlig også i sine bøker.

Boken har forøvrig også en viss aktuell interesse, ettersom den faktisk også berører et forhold som i disse dager ryster norsk parlamentarisk liv etter folkeavstemningen, som slo fast at folkets stortingsrepresentanter hadde fjernet seg totalt fra folket selv. Er det så folket som er avgjørende, eller dets for tre år siden valgte representanter? Kan representantene kort sagt være seg selv nok? Og behøver de ikke engang å ta hensyn til det parti de er utgått fra?

Nå skriker de stortingsmenn som ble rammet av folkeavstemningens mistillitsvotum opp om «demokratiet» som atter er i fare, d.v.s. ikke det vanlige demokrati, men deres private, som en nå kaller «representasjonsdemokratiet».

Om det britiske parlament slår Herrmann fast at «stort sett går tingmennene i flokk, man kommer ikke utenom det. Tiden for selvstendige politikere er ugjenkallelig forbi, de store partiene er blitt dampveivalser som knuser alt som kommer i veien for dem».

Og han peker videre på noe som spesielt de opprørske stortingsmenn i Venstre burde merke seg, nemlig at det ikke er personene velgerne stemmer på, men på partiene. Om man satte en ku opp som kandidat for det ledende parti, så ville den bli valgt, hevdes det.

Men er dette sant i Storbritannia med dets enmannskretser, hvor kandidaten dog har noen kontakt med den enkelte velger, hva så med Norge med store valgkretser og en lang liste av ukjente navn, stort sett fastsatt av partistyrerne, å stemme på? Vi skulle tro at om Dagros hadde stått på listen istedenfor Helge Seip, eller Littago istedenfor Heggton, så ville de nok blitt valgt.

Vel, slik kan Herrmanns bok også gi utgangspunkt for betraktninger over dagens forunderlige norske demokrati. Rent bortsett fra at den altså også byr på usedvanlig underholdende lesning.

Skulle vi ha en liten innvending å gjøre mot boken og dens forfatter, så måtte det da være dette at Herrmann etterhvert har utviklet seg til å bli en mere lojal brite enn de aller, aller fleste innfødte. Rett som det er yter forfatteren sin tribut til Storbritannias glørvordige kamp for «frihet og rett» i annen verdenskrig, uten motforestillinger av noen art. Og dog vet jo visselig Richard Herrmann bedre.

Siegfr.

Jahn Otto Johansen møter Kina

Jahn Otto Johansen: *Møte med Kina.*
Cappelen.

Så har TV's Jahn Otto Johansen gjort en reise igjen og nedkommet med en ny bok: *Møte med Kina.*

Hvor uenige vi ofte er med den noe rødmende Johansen, så må vi jo innrømme at han har sans for journalistiske poenger og at han også anretter dem vel.

Nå vet vi ikke hvor pålitelige hans observasjoner kan være etter dette meget korte møte med det veldige og mangeslungne Kina. Vi skulle tror at han vel som så mange andre for ham kan ta feil av dette gule folket som er så forskjellig fra oss nordboer både i sinn og i skinn. Men et lite inntrykk fra overflaten av det som

(Forts. fra side 7)

(Forts. fra side 1)

«Kreis» og «Ort» har sine organiserte nasjonaldemokratiske aktivister. Partiets presse — d.v.s. hovedorganet **Deutsche Nachrichten**, den NPD-nære **Deutsche Wochenzeitung** og månedstidsskriftene **MUT** og **NATION EUROPA** — er dog et svakt punkt med et opplag på litt under 100 000. At partiet igjen er i fremgang lar seg lett registrere (iflg. det meget pålitelige vesttyske 'Verfassungsschutz' har medlemstallet siste halvår gått opp med bortimot 1000. Og enhver noenlunde informert vet at en NPD-mann i aktiv innsats betyr noe ganske annet enn et CDU- eller SPD-medlem). På nasjonaldemokratiske valg møter blir man slått av det store innslaget av helt unge. Adolf von Thadden, den tidligere partileder uttalte for en tid siden at NPD er et parti av besteforeldre og barnebarn. Den mellomliggende generasjon — de fra 30 til 50 — har tydeligvis for største parten solgt sin eventuelle sjel til velferdsstatens fete muligheter.

IDEOLOGISK MÅ NPD karakteriseres som et overveiende nasjonalkonservativt parti, men med tydelige radikale trekk. Partiet legger i sine aviser og sin propaganda ellers, sterk vekt på utenrikspolitikken, på de skjeve sider ved det eksisterende samfunn, det krever en sterkere stat, lov og orden osv., med andre ord temmelig defensive paroler. Et klart alternativ kan det være vanskeligere å få øye på. Dette alternativ har imidlertid sine talsmenn i de unge kretsene omkring månedstidsskriftene **MUT** og **NATION EUROPA**, hvor en meget interessant grunnlagsdebatt foregår. «Den sorte bokserie» fra **Deutscher Studentenanzeiger** (samtlige bøker omtalt i **Folk og Land**) har også ydet viktige bidrag til denne debatt. **NATION EUROPA** har jo i lengre tid vært en veiviser i den moderne naturvitenskapelige forskning og vist dens sammenheng med en nasjonalistisk bevissthet. Magasin **MUT** har mer konsentrert sin interesse om økonomiske og politisk-institusjonelle spørsmål, og det ligger her nær opp til en korporatistisk teori slik denne blir forfektet av Nysvenska Rørelsen. Det ser ut til at en syntese av korporatisme og naturalisme skal bli den Nye Nasjonalismes svar på vår tids problemer også i Vest-Tyskland. Vi kan slå fast at noe kvalitativt nytt er i ferd med å avtegne seg innen den tyske etterkrigs generasjon. Det vil vel måtte føre til en utskilling av de mer borgerlige elementer innen

NPD, disse som gjerne ser CDU/CSU som det «minste onde» sammenlignet med SPD. Partilederen Martin Mussgnug hadde et klart svar til denne tankegangen i sin tale til de 3500 delegerte på nasjonaldemokratenes landsmøte i Düsseldorf 21. oktober: Forskjellen mellom CDU og SPD er som mellom Pepsi-Cola og Coca-Cola. Ingen av delene kan være noe alternativ for en nasjonalt innstillet tysker.

DEUTSCHER SOLDATEN-ZEITUNGVERLAG

er det annet sentrum innen den nasjonale leir i Forbundsrepublikken av realpolitisk betydning. Med sine 4 ukeaviser og sitt månedstidsskrift blir eieren av DSZ-Verlag, dr. Gerhard Frey, av sine motstandere gjerne kalt Lille-Springer (etter Axel Springer, som med sin liberalkonservative presse dominerer markedet i Nord-Tyskland). Forlagets største avis, **DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG**, er med et opplag på nærmere 150 000 Forbundsrepublikens nest største ukeavis, og den nasjonale leirs ledende, men omstridte presseorgan. Også blant nasjonalistene har bladet mange fiender. Men blant disse vil dog de fleste uttrykke anerkjennelse for dets innsats for den historiske sannhet. Tidlig i 50-årene da det selv blant tyskere med en viss forstand var vanlig å late som man trodde på de alliertes propaganda om de tyske krigsforbrytelser, særlig da «jødeutryddelsene», kjørte **NATIONAL-ZEITUNG** ut mot lisenspressen, og slo fast det de fleste visste: Dette er historien om fjæren som ble til 100 høns. (Bla. er det almindelig kjent at flere av de jøder som ble «utryddet» i Dachau, idag er høyst driftige forretningsmenn i München).

«Nasjonalismen» får bare reklame når en eller annen minusvariant har klint bakekors på gatehjørnene, skriver vår medarbeider.

Er det håp for — —

Men senere har dessverre avisen stivnet fast i en krampeaktig, sur spissborgernasjonalisme. I nummer etter nummer, kjører den ut med de samme argumenter mot Brandt og andre åpenbare samfunnskjevheter. Derimot er den såre fornøyd med den vestlige kapitalisme og «demokratiet». Den fordums friskhet gjenfinner man bare i avisens VG-lignende sensasjonsstil. Kritikkverdige er også **NATIONAL-ZEITUNG**s tvetydige og uberegnelige holdning overfor det eneste nasjonale valgparti, NPD. Ved det kommende valg vil trolig dr. Frey gjennom sine aviser foreslå CDU/CSU som alternativ for sine lesere. Freys forsøk på å bygge opp en egen organisasjon — **DEUTSCHE VOLKSUNION** — har til tross for en del vellykkede massedemonstrasjoner ikke gått etter forventningene. For tiden går det rykte om at han har planer om å danne sitt eget parti. For den nasjonale saks skyld får man håpe at dette bare er rykter.

DE NASJONALREVOLUSJONÆRE KAMPORGANISASJONER

og tidsskrifter er den tredje, om ikke maktpolitisk så i høyeste grad ideologisk interessante retning innen resttysk nasjonalisme. Det sosialistisk-nasjonale «Uabhängige Arbeiterpartei» med sin avis «Reichsarbeiterzeitung», «AKTION NEUE RECHTE» med en fjorten-daglig avis, kretsen omkring tidsskriftet «JUNGES FORUM» i Hamburg, kamporganet «MISSUS», er typiske representanter for denne aktivistiske fylking. Enhetlig kan den neppe sies å være, «dieser Haufen», men visse grunnleggende særtrekk har den felles:

En sterk motvilje mot den borgerlige patriotismes sløve slagord om lov og orden som bare dekker over de vestlige samfunns forkastelige karakter. De nasjonalrevolusjonære vil grunnleggende nye strukturer på alle samfunnsområder, en ny livsform, en ny livsfilosofi. For å nå dette mål godtas ikke arbeide gjennom bystyrer og nasjonalforsamlinger som tilstrekkelig. Gaten må erobres, massene må settes i bevegelse for de nye ideer. Den tradisjonelle statsnasjonalisme ansees som antiker. I forståelse av livslovens klare bud fordres den hvite rases organiserte kampeffektivitet. Bare derigjennom kan Europa overleve og verge seg mot de mindreverdige folkeslags anstorm mot vår gamle verdensdel.

Slik ser en utlending — —

(forts. fra side 1)

visoriske forordninger, bestemt av den kongelige norske eksilregjering i London i januar 1942 og høsten 1944, som ikke ble legalisert før i 1946.

Folkeavstemningen om EF gav den første virkelige anledning siden 1945 for de utilfredse «landssvikere» til å rette et slag mot sine erkefiender i Arbeiderpartiet i særdeleshet, etter at det hadde latt dommene blitt stående, og det norske Establishment i sin alminnelighet. De brukte sine stemmer og de kan godt ha kommet opp i 50 000 — en betydelig del av «nei»majoriteten på ca. 100 000.

Det er antagelig det som menes med «den primitive nasjonalistiske gressroten» som den beseirede «ja»majoritet i Oslo, Bergen og noen få andre industrialiserte eller forretningsbetonte områder beklager seg over.

Kanskje utkantområdene representerer det virkelige Norge, sammensatt av fiskere, bønder og andre solide individualister som the Establishment har mistet kontakten med — folk som er fast bestemt på å opprettholde deres tradisjonelle livsmønster og bondekultur, og å motstå urbaniseringen gjennom den proletariserende politikken til økonomiske krefter, upersonlige politikere og fjerne forretningsorganisasjoner.

Fra slike «gressrøtter» fikk Nasjonal Samling hovedsakelig sine innskrevne medlemmer og stilltende understøttelse — fra folkets ryggrad, som «rettsoppjøret» synes å ha brukket. Nå har EF-avstemningen vist den samme «primitive» holdning fra åndelig overlevende, uorganiserte og uten tilknytning til noe ek-

Den revolusjonære nasjonalisme er i ferd med å gi en urgammel tradisjon et nytt og sterkt, konkret innhold. Dens kompromissløse linje vil skille ut de unyttige og vaklende. Eller som Michael Meinrad skriver i siste nummer av «JUNGES FORUM»: «Ungdom og borgerlighet er motsetninger. Selv om de politiske instinkter hos den tause majoritet i vårt tyske folk skulle kveles av konsumsamfunnets usunne luft, vil vi alltid i ungdommen finne viljen til opprør, vil vi finne kjemperen som med sin uforstyrrelige dåds kraft virker skremmende på den mette, selvtilfredse middel-mådigheit . . .»

FIDUS

sisterende politisk parti.

Når man tar i betraktning at 169 200 navn ble samlet av de frie norske autoriteter i Sverige og London og brennmerket som «landssvikere» under den tyske okkupasjon, og at 1750 politifolk ble brukt under de første fem år av «befrielsen» for å ta seg av de 130 000 navn som fantes i «landssvikkartoteket», er det klart at mere enn en betydningløs minoritet av «forrædere» var innblandet. (Se «Innstilling fra justisnemnda om angrepene på rettsoppjøret med Landssvikerne», nr. 341, 1951). En betydelig minoritet av befolkningen ble «skandalisert».

En fortsatt refleksjon over minoritetens karakter vil også kunne hjelpe til å forklare den 22 % store uvilighet til å delta i EF-avstemningen og den norske demokratiske prosess i det hele tatt. (Dansk deltagelse var omkring 10 % høyere.)

Barn og barnebarn av den vanærede minoritet som føler seg krenket over skandaliseringen av fedrene, ikke tror på rettferden i «rettsoppjøret», betviler den offisielle versjon av norsk samtidshistorie, og bestrider Norges internasjonale ry som verdensrekordholder i forræderi pr. innbygger (Littlejohn), bidro utvilsomt til de resterende 50 000 «nei»stemmer.

Den avgjørende opposisjon kom utvilsomt fra høyre — de neglisjerte og kuede elementer i landet som sjelden lar sin stemme høres eller gir sin mening tilkjennet fordi det politiske klima har vært fiendtlig overfor tradisjonell høyrefløy-innstilling siden krigen i hele Vest-Europa, spesielt i tysk-okkuperte land, slike som

Okkupasjonstidens likvideringer

(Forts. fra side 5)

stanset Arne. Jeg fortsatte forbi, til toppen og så innover heien. En liten igjengrodd veg førte nesten fram til skrenten.

Jeg klatret ned igjen. Arne så spørrende på meg. «Best å se etter om det var folk i nærheten», sa jeg. Arne pekte inn mot noen digre stenblokker. Jeg gikk bort til og så at en stor sten var veltet litt til siden. Like ved siden var det så en liten åpning, som jeg bøyd meg ned til og så inn igjennom. Like ved ligger en hodeskalle. Jeg reiste meg og sa til Arne at han skulle skaffe et spett, en spade og noen sekker. Jeg skulle holde vakt i mellomtiden. Arne gikk, og jeg benyttet tiden til å se meg litt omkring. Det var temmelig bratt lende, men lett å forsere. — Hva i all verden har det foregått her, tenkte jeg. Jeg klatret til topps igjen. Marken her var stenet og krattfull; med en igjengrodd veg som gikk i en liten bue, en slags rundkjøring. Kanskje jeg skulle lete litt i alt krattet, tenkte jeg. Det er mange år siden det hendte, dette her, men det kunne jo hende at jeg

Norge, Nederland og Danmark, hvor «kollaborasjon», passiv og aktiv, nådde stort omfang.

Invektivene som ble brukt av begge sider under EF-kampanjen i Norge, innbefattet slike skjellsord som «løgner», «forfalsker» og «forræder», antyder at de sterke følelser som fulgte i okkupasjonens og befrielsesens spor fremdeles spiller en hovedrolle i det norske samfund.

Det er grunnen til isolasjonen hos de målbundne tradisjonelle elementer og internasjonalismen hos det eksisterende etterkrigs Establishment.

Det man kan lære av dette synes å være: 1) at man må oppgi inndelingen av den norske befolkning i «får og gjeter» og øve seg opp i den norske dyd toleranse, 2) en omvurdering av karakteren av det norske samfund fra the Establishments side er høyst påkrevet og bør veilede myndighetene i de kommende vanskelige år, 3) en ny undersøkelse i elleve time av den 100 år gamle «nordiske» bevegelse bør foretas i lyset av det norske «nei» og med sikte på å gjennomføre den plan som så ofte er blitt knust, at Norge-Sverige-Finland danner en virkelig bro, istedenfor en barriere mellom de vestlige og østlige blokker: det beste i begge verdner.

fant «ting». Jeg tente pipen og begynte å se meg om, grundig. Etter ca. en halv time fant jeg en liten flat blikkeske. Da jeg åpnet den, så jeg noen sigaretter pluss noe som liknet et brev. Det var i alle fall datert 15. september 1944. Jeg lukket esken og la den i lommen sammen med glassflasken. Nå hadde jeg fått blod på tann, og jeg lette videre med stor iver og grundighet. Etter drøye timen, nede mellom to store stener, lå det halvt skjult av småsten, en stor lommebok med en metallklype rundt. Jeg tok den meget forsiktig opp, åpnet den og så masser av engelske penger og flere brev, lister og fotos.

Det var meget godt bevart, og jeg lukket lommeboken forsiktig igjen og la den i en annen lomme. Det var nå gått nesten 3 timer siden Arne dro for å skaffe redskap. Jeg klatret ned igjen for å vente. Straks etter så jeg ham komme pesende med det forlangte. Etter en kort hvil, gikk vi igang med «arbeidet».

Med hjelp av spett og våre forenede krefter, fikk vi veltet unna noen store stener som lå kloss opp til funnstedet. Nå kunne vi begge tydelig se den nakne hodeskallen. Jeg la meg på kne og krøp inn i hulen. Arne hadde tatt med seg en stavlykt som jeg tente. Det jeg da fikk se, fikk meg til å kripe ut igjen. Jeg skalv over hele kroppen, og måtte sitte en lang stund for å få nervene i lage igjen. Etter å ha summet meg litt, sa jeg til Arne: «Du Arne — Gå du herfra og kom ikke igjen. Aldri! Glem alt dette, så skal jeg ordne opp i det» — Han så spørrende på meg, men tok på sine ytterklær igjen og forsvant. Han har aldri berørt dette med et eneste ord, de gangene vi siden har truffet hverandre.

Da han vel var forsvunnet, tok jeg lykten, tente den og krøp så inn i hulen igjen.

Hulen var ca. 3 meter lang, 3,20 bred og var ca. 1,70 meter på sitt høyeste. (Alle målene er omtrentlige.) Ved siden av hverandre lå det tre skjeletter: Et mannskjelett, et kvinne- og barneskjelett. Alle skjelettene var på en eller annen måte parterte. Mannens hode og høyre arm var skilt fra kroppen. På de to andre manglet begge armer og ben. De var lagt i en liten haug ved siden av mannskjelettet. Parteringsredskapet hadde tydeligvis vært øks; noe som igjen skulle tyde på, at det hadde skjedd på et

annet sted enn i hulen. Leddene var splintret på en slik måte, at det indikerte bruken av øks.

En annen detalj var, at barneskjelettet, fra akselpartiet til hoftekammen, ikke var mer enn ca. 35 cm. Dette skulle igjen tyde på at det var et spebarn.

Jeg lette ellers rundt hele hulen etter ting som kunne fortelle om hvem som her hadde møtt sin skjebne. Jeg fant ingenting. Men én ting var bombesikker: Her forelå uomtvistelige bevis for et uhyggelig trippelmord. Mannens hodeskalle var smadret over høyre øre. (Antagelig hammer.) Kvinnen var skutt i pannen. Spebarnet bar ikke påviselige merker: Men for alle var den tingen felles — de var blitt drept, partert og bragt til denne hulen. Jeg var på ingen måte redd blant disse likrester. Min eneste følelse var sorg, dyp sorg.

Nå var egentlig min «jobb» herinne ferdig, og jeg krøp ut igjen. Jeg satte meg ned på en sten og tenkte på hva jeg videre skulle gjøre. — Lommeboken — tenkte jeg; kanskje den kan fortelle meg noe. Jeg tok den fram og så løselig igjennom innholdet. Tre brev, endel beskrevne papirlapper pluss fotos og litt annet «smått og godt», gav meg svaret på tragedien. Papiret i den flate blikkesken, satte et uhyggelig punktum sammen med tablettene i den lille glassflasken. Disse tingene ga meg bevis på hvem, hvor og hvordan. —

Det blir da emnet for neste «Funnet». «Stoffet» til artikkel 2, befinner seg på sikkert sted og vil bli å finne i spaltene i **FOLK OG LAND** ved en senere anledning.

Forøvrig var jeg klar over at det var ingen idé å melde fra om funnet: Her forelå «prisbelønnede» mord, så å si autoriserte?

Jeg slet som et dyr; begravde fullstendig inngangen til de ulykkeliges siste hvilested med sten. Ingen skulle noensinne få forstyrre dem mer. Så ba jeg en bønn for de avdøde. Etter dette, samlet jeg sammen redskapen og gikk derfra.

Vennlig hilsen G. K.

Noen bøker - - -

(Forts. fra side 5)

rører seg inni den gule kjempe har han vel fått. At dette inntrykk er sympatisk, sier seg selv med den politiske utgangsposisjon Johansen har. Han legger heller ikke skjul på det, så noe bør en kanskje ta med en klype salt.

Imidlertid er det jo meget av stor interesse i Johansens skildring av sitt møte med Kina, meget som også kan forklare ting og hendelser som har vært temmelig uforståelige. Trass i alt munnsværet om marxisme og internasjonalisme, later det til at det faktisk er nasjonalismen som er grunnvullen også i dette kommunistiske land. Og det må da vel være noe av en bitter erfaring for en internasjonalist av Johansens type?

Interessant er det å lese at man i Maos Kina slett ikke er syndelig begeistret for SUF' ene og andre vestlige maoister: «De har misbrukt Kinas og Maos gode navn, sa en tjenestemann, — de forstår like lite av Maos tanker som av u-landenes problemer. Studenter har vanligvis ikke noe praktisk grep på politikk.»

Det var jo en nydelig attest for langhårene med «den lille røde»! Og det viser vel til syvende og sist påny dette som så få er villige til å akseptere idag, at «East is East, and West is West and never the twain shall meet» — kort sagt at det er uoverstigelige raseskiller.

På bakgrunn av Kinas nye utenrikspolitiske kurs og landets evige strid med Sovjet, en strid som også vil få betydning for utviklingen ellers i verden, er det interessant å se på Kina selv med lett rosprenget øyne, så vi tror mange vil ha glede av å lese Johansens nye bok.

Siegfr.

Gammel historieforsalskning avdekkes

Ragnhild Magerøy: *Nikolas Cappelen.*

Den som fremdeles er rystet over den historieforsalskning i sammenheng med okkupasjonstiden som the Establishment forsøker å bygge en norsk nasjonal fremtid på, bør erindre at det intet nytt er under solen. For dette med grov historieforsalskning synes å være en slags tradisjon i dette land.

Fra en ikke alt for fjern fortid kan vi jo nevne dette at norsk krigshistorie om våre mange krig med Sverige i høy grad adskiller seg fra svenske beretninger om de samme hendelser. Og vi skulle ta meget feil om ikke nordmennene

også når det gjelder forbedring av historien overgår svenskene.

Det groveste tilfelle av historieforsalskning har man vel imidlertid når det gjelder kong Sverre og hans bandittflokk: birkebeinerne. Etter at kong Sverre, som sluttelig seierherre i likhet med jøssingene lot skrive historie slik han ønsket den, har som kjent historiker etter historiker her i Norge forherliget denne høyst tvilsomme person. Og ikke nok med det, den ene dikter etter den annen, har besunget ham og hans røverflokk, som med list og lempe klarte å ta knekken på det etablerte norske høvdingsamfund og dets kong Magnus Erlingsson hvis bestefar var kong Jorsala-Sigurd. Bjørnson fabler om denne Sverre som «talte Roma midt imot» og Ibsen raker ned på baglerbispen Nikolas, som fremstilles som en intrigant drottesviker, ja, nesten som en «landssviker».

Det måtte en engelskmann, til å avsløre vår tids grove historieforsalskning, og det var også en engelskmann, G. M. Gathorne-Hardy, som (i 1956 på Aschehougs forlag) avslørte med vitenskapelig kraft og tyngde svindelen med kong Sverre. Han gjorde det i boken «A Royal Impostor. King Sverre of Norway». Den er tydeligvis lite kjent og lite lest for fremdeles nyder jo denne kong Sverre like ufortjent aktelse som — ja nå hadde vi nær forløpet oss.

I en av årets bøker får vi imidlertid et noe annet bilde av Ibsens «baglerbispe» Nikolas. Det er Ragnhild Magerøy som fortsetter sin serie om Ingerid Ragnvaldsdatter med boken «Nikolas», som skildrer «baglerbispens» unge år fra en noe annen synsvinkel enn Ibsens.

Det var nærmest et tilfelle som gjorde at Nikolas, som i motsetning til Kong Sverre, ubestridelig var av konglig byrd gjennom sin mor Ingrid Ragnvaldsdatter, (Ragnvald var jo sønn av den svenske kong Inge Steinkjellsson), kom til å velge den kirkelige vei istedenfor sverdets. Nikolas' halvbror var jo Inge krokrygg (sønn av Harald Gille) og hans slektstavle var imponerende. Det var således ingen liten oppkomling av en prest som «røktet sitt kald» i den tids norgeshistorie. Kong Sverres dronning Margret var jo forøvrig i slekt med Nikolas.

Ragnhild Magerøy skriver levende og interessant og hun bygger skildringene på historiske facts som ikke lar seg bestride. I denne forbindelse nevner vi også de slektstavlener som følger bøkene hennes og som er til stor glede og hjelp for leserne.

Vi tror svært mange kan ha interesse av dette lille bidraget til korrigering av gammel norsk historieforsalskning.

Siegfr.

Hjelp oss å hjelpe!

Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere,
Postboks 1407, Vika — Oslo 1. Postgirokonto 180 70
venter på DITT bidrag.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Nazistene erobrer —

(Forts. fra side 5)

som ble beskyttet. Snart vil man formodentlig oppleve denne praksis igjen.

Etter hvert ble de venstreforvridde angrep villere og villere. Flaskene ble erstattet med molotov-coctails og andre eksplosiver. En gang kom også en stol luftveien inn gjennom et av vinduene på hovedkvarterets fasade. Det ble derfor nødvendig for dem som befant seg inne i huset å forsvare seg, og det kom følgelig til en del personlige sammenstøt mellom den anstormende pøbelen og hovedkvarterets funksjonærer.

Men da fant også politiet tiden inne til å handle — og så arresterte de fem av funksjonærene! De ble anklaget for «overfall og voldsom opptreden». Ingen av mobben ble arrestert!

Senere har forholdene blitt roligere i staden Baltimore. Men NS-hovedkvarteret eksisterer fortsatt, og både byens myndigheter og innbyggere har avfunnet seg med at nazistene er kommet til Baltimore for å bli der. Ifølge en intern bulletin som partiet sender ut, har man som en følge av all «reklamen» rekruttert adskillige medlemmer allerede og fått betydelig støtte på annet hold. Og fra en hel rekke høyere skoler har det kommet forespørsel om man ikke kan sende folk som kan holde foredrag for elevene.

Men det ble ingen billig affære for de amerikanske nazistene. Fem av medlemmene ble trukket for retten anklaget for forhold som vil kunne gi dem opptil 20 års fengsel. Resultatet av rettsprosessen er ennå ikke kommet oss i hende, men fire av fangene er 'båndlagt' og kan slippe fri mot en kausjon på fem hundre dollar hver. For den femte er kausjonssummen tusen dollar, da han også er feilaktig anklaget for å ha «fektet» med en rifle under tumultene.

Hvis det blir fengselstraff på karene, blir de etter alle solemerker putt inn i det verste niggerfengselet i hele USA, skriver kommentatoren i NS-Bulletinen, og det er derfor små sjanser til å komme levende fra det for noen av de fire. The Establishment vil altså fremdeles kunne triumfere over «pionerene» fra Baltimore, men om denne spesielle «taktikken» vil være helsebringende for demokratiet på lengre sikt, er et annet og tvilsomt spørsmål.

«KROSSA FASCISTERNA!» krever noe som kaller seg Jugoslaviska riksförbundet, og som er en organisasjon i Sverige av jugoslaviske fremmedarbeidere (Det har ca. 5 000 medlemmer), av den svenske regjering. Det beklager seg over at «fascistiske element» (les kroater) infiltrerer i svenske fagforeninger og andre organisasjoner. De kunnskaper de skaffer seg slik, bruker de til utpresningsforsøk mot «lovlydige» Tito-tilhengere. Og så krever de altså: «Krossa fascistiska hydran!»

DET ER IKKE SIKKERT

at den amerikanske tilbaketrekingen fra Vietnam vil virke særlig gunstig på konjunkturene i Europa. Hele den mektige amerikanske rustningsindustrien som har gått for full damp under krigen i Vietnam, blir nå arbeidsledig og må ta opp

konkurransen på andre markeder - bl.a. i Europa. Godt orienterte eksperter spår derfor konjunkturedgang i krigsavviklingens spor.

NÅR VI NEVNER USA,

så tiskes og viskes det om hva Nixon egentlig har lovet Sovjet under besøket i Moskva. Noen peker på at USA har overtatt å betale for de jøder som slipper ut. Sovjet krevet som kjent at jøder som hadde fått en kostbar utdannelse på Sovjetstatens bekostning skulle betale dette tilbake hvis de dro til Israel — noe vi ikke synes er så urimelig, og burde være noe å tenke på også for Norge når det gjelder all den kostbare utdannelse vi eksporterer. Men, om de amerikanske skattebetalere er fornøyd er noe annet. Den store kornhandelen med det Sovjet som ustanselig og så urettferdig rammes

av avlingssvikt, skumles det også om. Kretser som står presidenten nær — og hvem det er kan man vel nesten tenke seg — skal være innstillet på god fortjeneste i den sammenheng, mens de amerikanske farmere blir sittende igjen med lange nesser. Ellers heter det at Nixon med det aller første vil sammenkalle til en «toppkonferanse» av sine NATO-allierte» for å gi dem direktiver i forbindelse med hva Sovjet ønsker. Vel, time will antagelig show!

OGSÅ I ENGLAND

avtegner det seg nå et liknende velgeropprør mot de etablerte partier og den politikk de driver over hodet på «den gemene hop», som under folkeavstemningen i Norge. Under et suppleringsvalg i den tidligere sterke Labourkrets Richdale mistet Labour mandatet med

stor margin til en populær liberal kjempefigur på hele 145 kilo, Cyril Smith. De gamle politikere gnir seg i øynene og lurer ifølge telegrammene på «hva som gikk galt». Verre enda enn den lubne Smiths valgseier var det kanskje at anti-immigrasjonskandidaten Jim Merrick, som gikk til valg under slagordet «Enoch (Powell) har rett» fikk bortimot 10 % av stemmene. ARBEIDERBLADET i Norge, som også lite begriper av det som rører seg blant folk, kommenterer bekymret: «Det virker som om Labour i første rekke ikke har maktet å motvirke rasistisk agitasjon blant sine velgere.»

ER JØDENE NAZISTER?

Israels opptreden i forbindelse med kapringen av det tyske Lufthansa-flyet, viser ganske klart hvor høyt menneskeliv skattes av det «forfulgte og utvalgte folk». Statsminister Golda Meir uttrykte sin «skuffelse, skam og avsky» over Tysklands opptreden. At denne opptreden førte til en lykkelig slutt for alle de uskyldige flypassasjerene, var den jødiske statsminister fullstendig likegyldig. Den etterfølgende hevnaksjon mot de arabiske land kostet flere hundre menneskeliv. Er det ikke slikt jødene har fått folk til å tro er nazisme?

OGSÅ GÖRING'S LIV —

skal nå filmatiseres. Det er Peter Ustinov som skal fremstille den tyske riksmarskalk på det hvite lerret. Vi tipper at man intet får høre om hans sterke forsvarstale i Nürnberg!

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

rundt på alle antikvariatene da, og noe avvertes jo til salgs privat også. Det gjelder bare å passe på. Dessuten har jo alle de andre gutta en hel drøss saker og ting hjemme hos seg sjøl, så til sammen blir det ikke så rent lite vi har samla sammen. Det er Tom som kommenterer denne gangen.

— De andre gutta ja, hvor mange er dere egentlig?

— Vi teller ni stykker foreløpig, sier Rolf, så vi kan jo ikke lage noen revolusjon ennå, legger han til med et glimt i øyet. Men dette kjellerlokalet vårt blir jo alt for lite hvis det kommer fler.

Vi nikker forståelsesfullt og spør så: — Men hvordan stiller foreldrene deres seg til denne virksomheten?

— Muttern er jo litt redd for at vi skal rote oss borti noe da, sier Rolf, men fattern syns det er ålreit så lenge vi ikke gjør noe direkte gæli. Han sier det er bedre at vi tar oss sjøl litt høytidelig og har disiplinerte idealer enn at vi roter oss borti noen hasj- og hippigjenger og havner på skråplanet.

Det er altså ingen av dere som har NS-foreldre?

Nei, vi er ikke blitt inspirert på den måten Det er en av de andre som har en onkel som har vært med i Hirden, men vi hadde alt holdt på et års tid før han kom inn i bildet. Men han, onke-

len, er liddelig real, og har fortalt oss veldig mye rart. Noen av bøkene har vi også fått av ham.

— Og hva driver dere så med på disse møtene?

— Ja, vi prøver jo å sette oss inn i mest mulig av det som har med nordisk og germansk tradisjon å gjøre. Vi gjør det gjerne på den måten at en eller to av oss får til oppgave å finne frem stoff omkring et bestemt tema, slik at de kan lese opp eller gi en oversikt over det på møtet. Men alle de andre må også sette seg litt inn i det, slik at de kan delta i diskusjonen etterpå.

— Hva slags temaer har dere tatt opp hittil?

— Det har vært litt av hvert. Invasjonen i 1940 for eksempel, den har vi behandlet to ganger. Ellers har vi tatt for oss sånt som de nasjonale bevegelser i dagens Norden, nynazismen i USA, Hitler selvfølgelig, årsaken til at Europa ble delt og mye annet. Men vi har jo mange avslappende møter også, der spiller vi marsjplater og synger gamle soldatsanger og ellers prøver å finne på nye ting vi kan ta opp.

— Så det blir ikke spilt noe særlig pop og slikt på det der altså, sier vi og peker på stereoanlegget i hjørnet.

— Nei, iallfall ikke her nede. Oppe har jeg nok noen mer vanlige plater, men sånn niggermusikk og annet

spetakkel bryr jeg meg ikke om, repliserer Rolf stemt, og de andre tre bifaller høylydt.

— Hva slags planer eller siktemål har dere for øvrig, siden dere kaller dere «Motstandsbevegelsen»?

— Vel, vi får si at vi foreløpig avventer begivenhetene og mulighetene. Vi har jo ikke kapasitet hverken som enkeltindivider eller gruppe ennå, men vi holder oss klare. Med den utviklingen samfunnet er inne i, kan det bli spørsmål etter en nasjonal kampkraft før man vet ord av det, sier Rolf. Ja, for noen må jo snart ta og sette disse venstrefolkene på plass, legger han til.

Det bemerkes at vi gjør et par notater, så sier Rolf: — Hvis du har tenkt å skrive noe i avisa om dette, så ikke ta med navn og adresse er du snill. Vi kjenner til åssen det der virker, og vi skal ikke ha noen av midt-dagsavisene eller purken flyende rundt her. Iallfall ikke foreløpig. Vi nikker forståelsesfullt og lover at det ikke skal skje.

Vi takker for at vi fikk komme og hilse på Motstandsbevegelsen mens vi ledsages til hageporten av de fire unge nasjonalistene.

— Gleden er på vår side, svarer de formelig i kor. — Og, sier Rolf, skulle dere trenge noen frivillige til et eller annet, så er det bare å melde fra.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:
Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgirnr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—
Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo